

La memòria justificativa

1.- Tema a regular: l'estatus polític de Catalunya mitjançant un procediment legal, d'acord amb la constitució espanyola, i en virtut del mandat democràtic exercit pel seu poble a les urnes, d'acord també amb els tractats internacionals que formen part de l'ordenament jurídic intern d'Espanya per haver-se celebrat vàlidament i haver estat publicats oficialment a Espanya, i d'acord amb la resta de normes internacionals, especialment la Carta de les Nacions Unides, els Pactes Internacionals de Drets Humans, el Tractat de la Unió Europea, les sentències i pronunciaments dels Tribunals internacionals, i els òrgans de Drets Humans.

2. Per a què és important fer la llei proposada: per a regular aspectes socials, culturals, o econòmics derivats de l'estatus polític de Catalunya.

El Dret a l'autodeterminació ha estat àmpliament reconegut per la doctrina per bé que ha anat evolucionant al llarg de la història fins a esdevenir un dret d'aplicació universal. Catalunya pot apel·lar a les tres doctrines que justifiquen el dret a l'autodeterminació: la causa justa, la secessió plebiscitària i l'adscripció.

Allen Edward Buchanan, en la seva teoria del dret a la secessió (1991) fonamenta l'exercici del dret a l'autodeterminació en quatre possibles causes justes que legitimarien la secessió d'un determinat territori: la prèvia annexió forçosa; la violació dels drets humans a gran escala, cosa que contemplaria l'eliminació física de les persones que formen part d'un determinat poble; el risc de la desaparició de la comunitat mitjançant la seva minorització o assimilació; i, fins i tot, la constant violació i incompliment dels pactes polítics entre els mateixos representants i els poders de l'Estat en aplicació del que anomenava «tirania de la majoria». Catalunya compleix tres d'aquestes causes justes, quan només el compliment d'una d'elles seria motiu suficient per legitimar la nostra independència.

En primer lloc, l'annexió forçosa del Principat de Catalunya a la Corona de Castella mitjançant un suposat dret de conquesta reclamant per Felip V a principis del s. XVIII és un il·lícit internacional que no prescriu mai. I ho és perquè en el moment de la seva annexió, Catalunya gaudia de totes les manifestacions de la sobirania i de la subjectivitat internacional que avui s'atribueix als estats independents i plenament sobirans. El Principat de Catalunya era subjecte actiu i passiu del Dret Internacional Públic que és el dret que regula la relació entre estats sobirans. I ho era en tant, que des de l'edat mitjana fins a la seva annexió forçosa, Catalunya va participar activament tant en la codificació com en el desenvolupament del Dret Internacional Públic.

En concret, l'aportació de Catalunya al Dret Internacional com a subjecte actiu de Dret Internacional, va ser decisiva en qüestions com el Dret de la Guerra i el Dret Humanitari (Tractats de Pau i Treva del s. XI), el Dret Marítim a través de les Ordinacions de Ribera i del llibre del Consolat de Mar de 1320, que contenien normes i disposicions aleshores

pioneres que actualment impregnen les convencions de Ginebra sobre Dret Marítim de 1958 adoptades en el marc de les Nacions Unides, així com la Convenció de Montego Bay de 1982. I va ser igualment pionera en l'àmbit del Dret Consular i de la banca pública. De fet, Catalunya va crear la institució consular establint la primera gran xarxa de consolats amb funcions notarials, registrals i d'arbitratge mercantil arreu de la Mediterrània i el Mar del Nord; i els agents comercials d'altres estats se sotmetien a la seva jurisdicció.

Addicionalment, el principat de Catalunya també era subjecte passiu del Dret Internacional en tant que era membre de la comunitat internacional europea de l'època i mantenia relacions d'igual a igual amb totes les altres nacions. I en tant que membre de la comunitat internacional estava obligada a respectar les normes de Dret Internacional en la seva relació amb altres estats igualment sobirans. I així, les seves relacions internacionals amb altres estats no estaven subjectes a les normes internes de cap d'ells, sinó al Dret Internacional Públic que és l'ordenament que regula les relacions entre estats independents.

Catalunya, a més, gaudia del *ius legationis* que és la potestat exclusiva dels estats per enviar i rebre emissaris diplomàtics dotats d'un estatut propi i d'un règim especial de privilegis i immunitats que garanteixen la seva inviolabilitat com a representants d'una entitat plenament sobirana. Així mateix, gaudia de l'anomenat *ius representationis*, o capacitat que dota els caps d'estat de la potestat per ser representats sense cap limitació i obrir representacions diplomàtiques permanents dotades d'un estatus especial arreu del món dirigides per un diplomàtic amb rang d'ambaixador; i així era reconegut per l'estat del territori. Igualment, Catalunya gaudia del *ius contrahendi*, o la capacitat de comprometre's internacionalment mitjançant la celebració de tractats internacionals bilaterals i multilaterals; cosa que generava la conseqüent responsabilitat internacional de l'estat. Aquestes potestats, avui dia, només són atribuïbles als estats plenament sobirans i més recentment a organitzacions intergovernamentals, per bé que amb certes limitacions.

Així, els tractats internacionals pels quals es comprometien els representants del Principat de Catalunya no estaven subjectes a l'ordenament jurídic intern de cap de les seves parts, sinó que responien a les normes de Dret Internacional Públic que a través del costum regulaven la celebració de tractats internacionals i que avui dia s'inclouen en la Convenció de Viena de 1969 sobre el Dret dels Tractats. Bon exemple d'això és el Tractat de Gènova de **1705** subscrit pels representants del Principat de Catalunya i del Regne d'Anglaterra en el marc de la guerra de successió espanyola, on ambdues parts es reconeixen mútuament subjectivitat internacional i plena capacitat d'obrar en l'àmbit internacional.

Així mateix, i encara que pugui semblar anecdòtic, és molt significatiu que les unions dinàstiques prèvies al 1714, no varen erradicar els règims d'estrangeria; segons els quals, els súbdits d'una corona no podien exercir ni professions, ni càrrecs públics, ni tenien autoritat en el territori i en les institucions de l'altra corona. De fet, no va ser fins als decrets de Nova Planta que per primera vegada se suprimiren els règims d'estrangeria a Espanya. Però, a la pràctica la supressió dels règims d'estrangeria només es va aplicar als territoris de la Corona catalana respecte als súbdits de la Corona de Castella; mai varen tenir doncs

caràcter de reciprocitat. Mai s'han erradicat en els territoris i institucions de la Corona de Castella dels quals emanen les actuals estructures de l'estat espanyol, respecte als súbdits/ciutadans catalans; i quan ho han fet s'han anat eliminant progressivament a mesura que els pobles de la nació catalana s'anaven assimilant als pobles castellans. El cas és que, de facto, avui dia els règims d'estrangeria continuen en vigor limitant l'accés dels catalans a l'exercici de la funció pública en l'administració central de l'estat; mentre no existeix ni a l'administració pública de Catalunya ni en el món privat una limitació semblant que s'apliqui a ciutadans d'altres pobles d'Espanya residents en territori català.

Encara més, Catalunya té el mateix pes territorial, demogràfic i econòmic sobre el conjunt d'Espanya que Alemanya sobre el conjunt de la Unió Europea. I tanmateix, la representació de catalans dins les més altes instàncies de l'Estat espanyol està molt lluny de ser representativa del pes demogràfic del poble català sobre el conjunt de pobles d'Espanya. La sobrerepresentació d'espanyols d'origen castellà en tots els poders públics suposa una minorització en la representació dels pobles de matriu catalana.

A títol d'exemple, entre 1975 i 2017 només el 6% dels ministres del govern espanyol són d'origen català (incloent-hi els catalans d'adopció). En aquest mateix període, Catalunya ha aportat 4 ministres per milió d'habitants, davant els 21 de Madrid, els 17 de Castella i Lleó o els 10 de Navarra i el País Basc. Així mateix, Catalunya ha aportat 2 diplomàtics amb rang d'ambaixador per cada milió d'habitants, davant els 23 de Madrid o els 10 del País Basc. Finalment, Catalunya ha aportat 1,2 secretaris i subsecretaris d'estat davant els 12 de Madrid, els 10 d'Astúries o els 4 del País Basc[1]. És, doncs, més que evident que Espanya és un estat ètnic en la mesura que discrimina l'accés al poder per raó d'origen; i això suposa una segregació de facto per motius d'identitat nacional que viola el principi d'igualtat dels espanyols recollit a la Constitució de 1978 ja que l'accés a la funció pública esdevé un subtil instrument d'assimilació nacional.

La manca d'igualtat en la competència vertical en l'accés a la funció pública que limita l'accés als poders de l'estat als membres del poble català, es fa molt més evident en els cossos de l'administració que exerceixen funcions de sobirania com en altes instàncies de l'exèrcit, justícia, exteriors, serveis d'intel·ligència que en càrrecs de designació política i de fet, l'aplicació d'aquesta discriminació traspassa l'àmbit de la funció pública d'un estat que encara ara, considera als catalans no assimilats com un cos estrany i aliè.

Sigui com sigui, aquest fet, suposa una vulneració flagrant de nombroses normes internacionals, entre les quals: la Convenció Internacional sobre l'Eliminació de totes les formes de Discriminació Racial de 1965 que en l'art. 1.1 defineix la discriminació racial com: «tota distinció, exclusió, restricció o preferència basada en motius de raça, color, llinatge o origen nacional o ètnic que tingui per objecte o per resultat anular o menyscar el reconeixement, gaudi o exercici, en condicions d'igualtat, dels drets humans i de les llibertats fonamentals en les esferes política, econòmica, social, cultural o en qualsevol altra esfera de la vida pública». Així, i a títol d'exemple, és sabut que algunes federacions esportives espanyoles impedeixen des de fa dècades que els esportistes catalans representin a Espanya en competicions internacionals, malgrat que hagin guanyat els

campionats nacionals, i envien esportistes d'altres comunitats encara que no siguin campions d'Espanya.

Amb això no estem reclamant una representació de catalans en els poders de l'estat espanyol d'acord amb el nostre pes demogràfic; sinó que volem demostrar que ni els poders de l'estat espanyol ni bona part de la seva ciutadania, no consideren el poble català com a propi, sinó com a objecte d'assimilació. I això ha estat així no només durant pretèrits segles de règims autoritaris sinó també en plena democràcia.

Al seu torn, aquesta segregació per motiu d'origen i identitat nacional fomenta una concepció extremadament centralista de l'estat espanyol que mina de soca-rel la competència horitzontal entre territoris i discrimina sistemàticament els pobles no assimilats de la nació catalana. Des de fa tres segles els territoris de la nació catalana, avui artificialment dividits en tres comunitats autònomes, pateixen un dèficit fiscal estructural valorat en vàries desenes de milions d'euros anuals que se suma a la major pressió fiscal existent a Catalunya amb relació a altres comunitats i al sotmetiment de constants boicots comercials.

Aquesta no és, però, una queixa permanent motivada per la nostra insolidaritat; és perquè el model espanyol de solidaritat territorial no té en compte l'existència de trenta províncies amb taxes d'economia submergida d'entre el 30% i el 40%, com tampoc té en compte la renda familiar disponible de cada territori, ni el principi d'ordinalitat propi del model alemany. I per si això no fos suficient, en els darrers anys, hem vist com el govern central obligava a la Generalitat de Catalunya a endeutar-se a través del Fons de Liquiditat Autònoma (FLA) mentre exonerava d'endeutar-se a altres comunitats igualment deficitàries i mentre es manté el dèficit fiscal de Catalunya en màxims històrics. Fins ara, l'única resposta del govern espanyol a les demandes d'erradicar el dèficit fiscal de Catalunya ha estat l'autorització a la creació de disset nou impostos que graven exclusivament als contribuents, agents econòmics i consumidors catalans amb els quals l'Agència Tributària de Catalunya recapta prop de 5.000 M€ anuals; una sobrecàrrega fiscal a la qual cal afegir els més de 22.000 M€ de dèficit fiscal anual.

L'actual model de finançament autonòmic, repercuteix molt negativament en la nostra capacitat de desenvolupament econòmic, així com en la qualitat dels serveis públics, les infraestructures, l'educació i la sanitat. I deixa en mans de la discrecionalitat política del govern espanyol la major part de les partides pressupostàries, que només s'alliberen quan els partits polítics catalans es comprometen a garantir la governabilitat d'Espanya i a donar estabilitat al seu govern; generant així, un sistema de coacció permanent sobre els ciutadans i les institucions públiques que ens són pròpies.

Aquesta mateixa concepció de l'estat espanyol traspasa els límits de la funció pública arrelant en les decisions econòmiques de les grans corporacions amb seu a Madrid. Exemple d'això és el fet que Catalunya concentri el 32% dels desnonaments i de les execucions hipotecàries de tot l'estat espanyol, quan les taxes de morositat no són superiors a la mitjana espanyola. Així, durant la darrera crisi econòmica, Catalunya va patir

22.300 execucions hipotecàries per milió d'habitants, davant les 12.000 de Madrid, les 7.000 d'Andalusia o les 4.000 d'Extremadura[2].

Sigui com sigui, Catalunya no ha gaudit mai d'una autonomia plena. A la pràctica, a Espanya només hi ha dues autonomies: Navarra i el País Basc. Cap d'elles pateix discriminació per raó d'origen, mentre gaudeixen de capacitat per recaptar impostos i de plena discrecionalitat política en la despesa pública. De fet, ni tan sols en els anys més foscos del terrorisme d'ETA ningú a Madrid es va plantejar mai ni suspendre ni intervenir l'autonomia basca.

Per tot això, considerem que la independència de Catalunya no s'ha de plantejar en els termes d'un cas de secessió del territori de l'estat espanyol, sinó en els termes d'una reparació: la restitució d'una sobirania plena manllevada per la força de les armes d'una nació històrica que ha estat i és objecte perfectament reconegut.

Entenem així mateix, que Catalunya compleix també amb la doctrina de la secessió plebiscitària que pressuposa la legitimitat de la independència sempre que es canalitzi a través d'un procés democràtic i transparent. La via de la declaració unilateral en seu parlamentària no vulnera les normes de Dret Internacional general. Aquesta via ha estat triada per alguns estats de recent independència com Kosovo que gaudeix d'un ampli reconeixement internacional. No obstant això, l'1 d'octubre de 2017 Catalunya va optar per exercir el seu dret a l'autodeterminació mitjançant un referèndum amb un cens espanyol provinent del padró d'habitants i ampliat a majors de setze anys que no discriminava ningú per raó d'origen o de procedència i que va ser convocat per les autoritats catalanes. I entenem que els resultats superaven els estàndards mínims internacionals de participació i de diferència entre el «sí» i el «no» establerts per la Comissió de Venècia del Consell d'Europa. Primer, perquè la participació hagués arribat al 61% de no ser per la intervenció dels cossos i forces de seguretat de l'estat que varen impedir el lliure exercici del dret a l'autodeterminació; i segon perquè malgrat la intervenció policial i el «si» va obtenir més del 90,18% dels vots vàlidament emesos davant el 7,82% de «no».

En qualsevol cas, considerem que les incidències en alguns col·legis electorals a causa de la intervenció de les forces i cossos de seguretat de l'estat, no són motiu suficient per invalidar els resultats d'aquella consulta; menys encara quan es van comunicar els resultats del referèndum en seu parlamentària (resultant 2.044.038 vots el Sí, un 90,18%) i va tenir com a conseqüència una declaració d'independència. Tinguem també en compte que la diferència entre el "sí" i el "no" s'ha pogut comptar també en les eleccions al Parlament de Catalunya del 27-11-2015 (eleccions plebiscitàries), del 21-12-2017 (eleccions convocades pel president espanyol en virtut de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola), i del 14-2-2021. A totes elles, els programes electorals dels diferents partits que van concórrer a aquelles eleccions, van deixar explícit el "sí" a la independència, el "no" a la independència, o l'abstenció. I a totes elles el "sí" va guanyar al "no".

Finalment, el cas de Catalunya també es pot inscriure dins de la tercera doctrina que legitima el dret a la secessió com és l'adscripció. Aquesta doctrina contempla el dret a la

secessió d'entitats nacionals històriques, ètnicament, lingüísticament o culturalment diferenciades de la resta de pobles de l'estat en què estiguin integrades amb independència de la forma i del mecanisme amb què es varen integrar. Aquesta doctrina que va esdevenir el fonament jurídic de la independència de Grècia (1821), Bèlgica (1831), Hongria (1849), Romania (1877), Sèrbia (1877), Finlàndia (1917), Polònia (1918) i Irlanda (1922) va alimentar el «principi de les nacionalitats» inclòs en els catorze punts de Thomas Woodrow Wilson de 8 de gener de 1918 i que, al seu torn, varen legitimar la dissolució dels imperis d'Europa Central i Oriental i la restitució de les sobiraniaes de nombroses entitats nacionals històriques des de les repúbliques bàltiques fins nombrosos pobles eslaus.

Constatem doncs, que el reconeixement del dret a l'autodeterminació és preexistent a la creació de les Nacions Unides, tot i que com tot el Dret Internacional Públic ha anat evolucionant al llarg de la història. Actualment, el dret a l'autodeterminació està recollit en nombrosos instruments de Dret Internacional Públic al qual s'hi ha obligat la major part d'estats del món, entre ells: el Pacte dels Drets Civils i Polítics i el Pacte de Drets Econòmics, Socials i Culturals, que integra els Pactes Internacionals dels Drets Humans, que va entrar en vigor el 1976 i que l'estat espanyol va ratificar el 27 de juliol de 1977.

Els pactes de 1966 no només reconeixen el dret a l'autodeterminació dels pobles i a la lliure disposició dels seus recursos, sinó també, l'obligació dels estats signants a promoure l'exercici del lliure dret a l'autodeterminació dels pobles i l'obligació de respectar l'exercici d'aquest dret dins del seu territori de conformitat amb les disposicions de la Carta de les Nacions Unides; obligacions que l'estat espanyol ha incomplert reiteradament amb la negativa de celebrar cap referèndum pactat i amb el recurs a l'ús de la força amb la finalitat de deslegitimar el resultat del referèndum de l'1 d'octubre de 2017. Això suposa una greu violació del deure de promoure el dret a l'autodeterminació dels pobles, no només d'Espanya sinó de tots els membres de la Unió Europea.

Durant el període d'entreguerres, el dret a l'autodeterminació va permetre crear els mandats de la Societat de Nacions; territoris colonials de les potències europees derrotades durant la Primera Guerra Mundial. Posteriorment, aquest precedent va servir per fer efectiva la descolonització de nombrosos territoris d'Àfrica, Àsia i Oceania sota els auspicis de les Nacions Unides, prèvia aprovació de la resolució 1514 (XV) coneguda com a Declaració sobre la concessió de la independència als països i pobles colonials de 14 de desembre de 1969.

Aquesta resolució universalitza l'aplicabilitat d'un dret preexistent, inicialment aplicat a pobles europeus sense estat. En segon lloc, es va aplicar a noves nacions descendents de pobles europeus en terres d'ultramar, principalment d'Amèrica i Oceania; i, finalment, s'ha aplicat als territoris colonials d'ascendència no europea. Per tot això, la doctrina considera majoritàriament que el dret a l'autodeterminació ha esdevingut un principi fonamental del Dret Internacional Públic i un dret de tots els pobles amb caràcter inalienable i que genera efectes erga omnes esdevenint una norma de ius cogens internacional; i, per tant, obliga a tots els estats, hagin signat i ratificat, o no, els instruments de Dret Internacional que reconeixen el dret a l'autodeterminació.

Això ha motivat que alguns estats amb sistemes polítics i jurídics molt avançats i amb un gran arrelament dels valors democràtics com el Canadà i el Regne Unit contemplessin l'exercici del dret a l'autodeterminació del Quebec i Escòcia, respectivament, dins del marc constitucional de l'estat. De fet, la Llei de la Claredat impulsava pel primer ministre canadenc Jean Chrétien el 1996, aborda aquesta qüestió en tota la seva extensió. Per la seva banda, el 1998, el Tribunal Suprem del Canadà va dictaminar que malgrat que el dret a l'autodeterminació no estigués explícitament reconegut per la Constitució canadenca, l'autodeterminació d'una regió era possible fora de l'ordenament intern si obtenia el reconeixement internacional. Per la seva part, Espanya va acceptar les obligacions que emanen dels pactes de 1966 i com la resta de potències colonials, les va acabar aplicant a Guinea Equatorial.

Com diem, Espanya, com la resta d'estats del món, està jurídicament obligada a respectar i promoure el dret a l'autodeterminació dins del seu territori. L'art. 1.2 de la Carta de les Nacions Unides estableix l'obligació dels estats membres de «fomentar entre les nacions relacions d'amistat basades en el respecte al principi d'igualtat de drets i al dret a la lliure determinació dels pobles...». Això, no és una simple norma jurídica; és un dels principis generals del Dret internacional del qual emanen la resta de normes jurídiques d'aquest mateix ordenament; i com a tal, genera efectes erga omnes i, per tant, és d'obligat compliment per a tots els estats, i així estan reconegudes expressament en el Tractat de la Unió Europea. Té doncs caràcter universal. L'obligatorietat del seu compliment afecta a tots els estats, hagin participat o no, en la redacció de la Carta de les Nacions Unides i encara que no les hagin recollit en el seu ordenament intern de forma expressa.

De fet, l'obligació de promoure i respectar el dret a l'autodeterminació dels pobles forma part de l'ordenament intern de l'estat espanyol; i dins l'ordenament espanyol, aquest dret no es limita als pobles colonials. Així, l'art. 10.2 de la Constitució espanyola de 1978 estableix que tot allò que afecti els drets fonamentals (com són els drets a la llibertat i a l'autodeterminació) s'interpretarà «de conformitat amb la Declaració Universal dels Drets Humans i als tractats i acords internacionals ratificats per Espanya»; entre els quals la Carta de les Nacions Unides i els pactes de 1966. A això, també hi hem d'afegir les resolucions d'organismes internacionals quan s'incorporin a l'ordenament intern o aquelles que generin efectes erga omnes, així com les decisions judicials del Tribunal Internacional de Justícia, entre altres. De la mateixa manera, l'art. 98 de la Constitució espanyola estableix que «els tractats internacionals vàlidament celebrats, una vegada ratificats oficialment per Espanya, formaran part del seu l'ordenament intern. Les seves disposicions només podran ser derogades, modificades o suspeses en la forma prevista en els mateixos tractats o d'acord amb les normes generals del Dret internacional». Com diem, tots ells són instruments que formen part de l'ordenament jurídic espanyol i de fet, han generat obligacions ineludibles pels poders de l'estat tendents a reconèixer el dret a l'autodeterminació de tots els pobles sense limitacions ni restriccions. Ara bé, el seu exercici està reconegut no només als pobles colonials com es pretén des dels poders de l'estat espanyol, sinó a tots els pobles sense restriccions ni limitacions.

Cal assenyalar, a més, que l'obligació de promoure i respectar el dret a l'autodeterminació afecta a tots els poders de l'estat; i això inclou: la Corona, el govern d'Espanya, l'administració central, les forces i cossos de seguretat de l'estat; així com a tots els poders de l'administració regional, partits polítics, sindicats, empreses públiques, funcionaris, així com a tots els ciutadans amb independència de la seva afinitat política o ideològica i amb independència del sentit del seu vot en un referèndum d'autodeterminació. Així, tal com estableix l'art. 9.1 de la Constitució espanyola: «els ciutadans i els poders públics estan subjectes a la Constitució i a la resta de l'ordenament jurídic» independentment de quina sigui la seva font jurídica (interna o externa). Encara més, l'article 8.1 de la mateixa constitució que estableix la defensa de la integritat territorial d'Espanya com una de les missions de les forces armades no confereix a les forces armades un poder absolut. L'exercici d'aquesta funció, està perfectament limitat per les normes de Dret internacional que estableixen el dret a l'autodeterminació de tots els pobles amb les quals entra en col·lisió. I en aquest cas, la font jurídica d'on prové cada norma determina el dret aplicable. Així, els principis generals del Dret Internacional i els tractats internacionals vàlidament celebrats i ratificats per Espanya són jeràrquicament superiors a aquelles normes constitucionals que les puguin contradir. I, per tant, l'ordenament constitucional espanyol ha de fer valer la jerarquia del dret a l'autodeterminació sobre qualsevol altra norma interna en allò que pugui entrar en col·lisió.

De fet, la prevalença del Dret internacional amb relació a l'exercici del dret a l'autodeterminació sobre l'ordenament jurídic intern de l'estat predecessor, va servir de fonament al Tribunal Internacional de Justícia de la Haia, en dictamen consultiu de 2010, per resoldre que la declaració unilateral d'independència de Kosovo no vulnerava el Dret internacional, malgrat que l'antiga Iugoslàvia podia interpretar que vulnerava el seu ordenament constitucional. I així ha estat àmpliament reconegut per la comunitat internacional. És més que evident que el Tribunal Internacional de Justícia de les Nacions Unides, o si escau, el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, dictaminaria en el mateix sentit en el cas de Catalunya i en qualsevol altre cas on es qüestionari la validesa de l'exercici del dret a l'autodeterminació encara que es vulneri l'ordenament intern de l'estat predecessor. Així, la interpretació que es pugui fer de la Constitució espanyola s'ha de fer incorporant la interpretació que puguin fer els organismes jurisdiccionals internacionals davant de situacions semblants.

En resum, la violació o suspensió dels tractats internacionals en allò que afecti els drets fonamentals del poble català per part dels poders de l'estat, l'administració central o les forces i cossos de seguretat de l'estat, no només genera la responsabilitat internacional de l'estat; sinó que a més, els tractats internacionals anteriorment al·ludits no deixen d'obligar ni als poders polítics, partits i funcionaris de la comunitat autònoma de Catalunya, ni als poders i funcionaris de l'administració de l'estat espanyol a Catalunya com puguin ser ajuntaments, diputacions o empreses públiques i ciutadans, en tot allò que afecti els drets fonamentals del poble català; entre ells el dret a l'autodeterminació. I, òbviament, aquesta obligació dels poders de l'estat que abraça el dret a l'autodeterminació és extensible a la resta de pobles d'Espanya.

Per tant, les accions polítiques, jurídiques i policials contra l'exercici del dret de vot durant la celebració del referèndum d'autodeterminació d'1 d'octubre de 2017 intervenint urnes i invalidant el vot de més de 770.000 persones, impedit l'exercici del dret de vot dels 250.000 catalans residents a l'exterior i l'exercici de la violència policial contra els votants i interventors que va deixar més d'un miler de ferits de diversa consideració; així com la repressió viscuda a Catalunya des de la inhabilitació del govern de la Generalitat; la ingerència del govern espanyol en el poder legislatiu de Catalunya forçant la convocatòria d'eleccions catalanes creant una habilitació excepcional derivada de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola; l'espionatge indiscriminat a ciutadans dignes sense les garanties processals preceptives, així com la indiscriminada persecució política i jurídica contra representants polítics, líders socials i ciutadans lliures; el processament penal de càrrecs electes i activistes socials amb l'admissió de proves policials falsificades per part dels tribunals espanyols; la reinterpretació ad hoc (i a posteriori) de delictes com el de terrorisme contra ciutadans que s'han limitat a exercir el seu dret de manifestació; els evidents vincles existents entre els ministeris espanyols d'interior, justícia i exteriors amb els integrants de les cèl·lules gihadistes que varen actuar a Catalunya l'agost de 2017, provocant nombroses víctimes mortals de diferents nacionalitats; i en definitiva, l'exili forçat de les màximes autoritats catalanes, polítics, líders socials i gent del món de l'art i la cultura acusats de delictes inexistents arreu d'Europa... són accions que suposen una situació d'excepcionalitat política que no viola únicament l'exercici del dret a l'autodeterminació, sinó que posa en qüestió el compromís de la Corona i els poders de l'estat espanyol amb l'estat de dret i els valors més fonamentals de qualsevol règim democràtic; i aboquen Catalunya a un règim d'excepcionalitat política que evidencia l'escàs arrelament dels valors democràtics en les estructures i poders de l'estat espanyol i que hauria de fer empal·lidir la Unió Europea.

3. Què es vol aconseguir amb la llei proposada: regular l'estatus polític de Catalunya mitjançant un procediment legal, d'acord amb la constitució espanyola, i en virtut del mandat democràtic exercit pel seu poble a les urnes, d'acord també amb els tractats internacionals que formen part de l'ordenament jurídic intern d'Espanya per haver-se celebrat vàlidament i haver estat publicats oficialment a Espanya, i d'acord amb la resta de normes internacionals, especialment la Carta de les Nacions Unides, els Pactes Internacionals de Drets Humans, el Tractat de la Unió Europea, les sentències i pronunciaments dels Tribunals internacionals, i els òrgans de Drets Humans.

[1] Font.: Pont, A.: #Raonspelsí. Cercle Català de Negocis, 2017.

[2] Font.: Pont, A.: #Raonspelsí. Cercle Català de Negocis, 2017.